

skab vil stille sig noget gunstigere end den nu foreliggende Beregning, der, som anført, er ganske kalkulatorisk, maa Justitsministeriet dog under Hensyn til det særdeles vigtige Arbejde, der ved Instituttets nu meget betydelige Virksomhed ydes i Kampen mod de epidemiske Sygdomme her i Landet, finde det overordentlig ønskeligt, at der drages Omsorg for, at Instituttet ikke staaar Fare for at komme til at mangle Midler til sin Drift, der allerede nu er indskrænket maaske noget mere, end man fra et videnskabeligt Standpunkt kunde anse heldigt, og maa derfor ønske de beregnede Beløb bevilgede.

Samtidig med Oplysningerne om Seruminstittets Drift har Direktøren fremsendt en nærmere Fremstilling af de økonomiske Forhold ved den i umiddelbar Tilslutning til Seruminstittet oprettede bakteriologiske Diagnosestation for mistænkelige Tilfælde af Pest og Kolera. Denne blev oprettet ved Bevilling paa Finansloven for Finansaaret 1908—09 § 20 IV. H. b. i Henhold til Justitsministeriets Forslag i Skrivelse af 2. November 1907 til Folketingets Finansudvalg, Rigsdagstidende 1907—08, Tillæg B. Sp. 651—54; og idet der til Diagnosestationens aarlige Drift kun bevilgedes 1,200 Kr., var det en Forudsætning, at der i stor Udstrækning kunde benyttes Instrumentarium, Mikroskoper, Glassager, Næringssubstrater, Forsøgsdyr m. v. fra Seruminstittet.

Ved til Justitsministeriet at indsende Regnskab for Finansaaret 1909—10 oplyste Direktøren for Seruminstittet, at Diagnosestationen i Finansaaret 1908—09 var holdt gaående under den da begyndende Koleraepidemi i St. Petersborg i Overensstemmelse med de anførte Forudsætninger, men at det i Finansaaret 1909—10 havde vist sig umuligt under den stadig uforandret bestaaende Kolerafare at dække Diagnosestationens Behov ved Laan fra Seruminstittet, der i saa Fald ikke kunde tilfredsstille de stedse stigende Krav, der stilledes til dette selv. Det havde derfor været nødvendigt efterhaanden delvis at udstyre Diagnosestationen som et selvstændigt moderne Kolera- og Pestlaboratorium, der dels kan opfylde sine ansvarsfulde diagnostiske Forpligtelser og dels er saaledes installeret, at det der beskæftigede Personale ikke i alt for høj Grad er udsat for Smitte under Arbejdet.

Derved ere Driftsudgifterne naturligvis stegne betydeligt over det budgetterede Beløb, og Aarsregnskabet for Finansaaret 1909—10 udviste en Merudgift paa 6,588 Kr. 49 Øre. Da de afholdte Udgifter imidlertid efter deres Natur væsentligst vare Udgifter en Gang for alle, udtalte Direktøren Haabet om ved Besparelser i det følgende Aar — indeværende Finansaar — at kunne indvinde dog en Del af dette Beløb, og han søgte derfor om Bemyndigelse til at overføre det nævnte Beløb til næste Regnskabsaar, hvilken Bemyndigelse Justitsministeriet efter Omstændighederne meddelte.

Direktøren har imidlertid nu indberettet, at der ikke i indeværende Finansaar er Udsigt til, at det nævnte Underskud vil kunne bringes ned, idet Udgifterne omtrent ville balancere med de normale Indtægter, og under Hensyn til Diagnosestationens Betydning til Afværgelse af Smittefare ved de i de senere Aar temmelig hyppige Koleraepidemier i Udlandet har Sundhedsstyrelsen anbefalet, at det paagældende Beløb søges bevilget, og hertil kan Justitsministeriet slutte sig.

I den nævnte Lov af 1. April f. A. bestemtes i § 3, 3die Stykke: „Det fornødne underordnede Personale antages af Direktøren og lønnes efter Justitsministeriets nærmere Bestemmelse samt pensioneres efter Reglerne i Lov Nr. 82 af 19. April 1907“. Denne Bestemmelse hidrører som hele Loven uforandret fra det af Medicinalkommissionen udarbejdede Lovforslag, og af Kommissionens Betænkning, særlig Siderne 25 og 77—78, ses det, at det utvivlsomt har været Meningen med de sidste Ord i den citerede Bestemmelse, at Reglerne i den for Personalet ved Strafanstalterne og Statens Sindssygeanstalter gældende Pensionslov af 19. April 1907 i et og alt skulde komme til Anvendelse paa Seruminstittets underordnede Personale. Ved Gennemførelsen af den paagældende Bestemmelse har imidlertid Finansministeriet næret Betænkelighed ved at anvende de i den sidstnævnte Lovs § 4 indeholdte Regler om Godskrivning af Statskassen af visse Procent af Personalets Lønning til dettes Alderdomsforsørgelse samt navnlig om Enkeforsørgelsespligt, under Hensyn til, at der i Loven af 1910 kun staaar „pensioneres“ efter Loven af 1907. Samtidig har Finansministeriet udtalt det som ønskeligt, at der i Lighed med, hvad der gælder for andre ligestillede Bestillings-